

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/16/2019
Identifikačné číslo spisu: 7017200775
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7017200775.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky) OXYN, s.r.o., so sídlom Železničná 2, 044 14 Čaňa, IČO: 45 568 669, právne zastúpená JUDr. Mariánom Prievozníkom, PhD., advokátom, so sídlom Krmanova 1, 040 01 Košice, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu SR, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101473403/2017 zo dňa 3. júla 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8S/43/2017-63 zo dňa 22. marca 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 8S/43/2017-98 zo dňa 14. decembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 8S/43/2017-63 zo dňa 22. marca 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 8S/43/2017-98 zo dňa 14. decembra 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c í a n a d ě ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Daňový úrad Košice, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 100570165/2017 zo dňa 05.04.2017 určil žalobkyni podľa § 68 ods. 5 a ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) rozdiel v sume 69.816,95 € na dani z pridanej hodnoty, nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie marec 2013 v sume 61.697,06 € a vyrubil daň v sume 8.119,89 €.

2. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 101473403/2017 zo dňa 03.07.2017 prvoinštančné rozhodnutie daňového úradu potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu žalobkyne (vtedy podnikajúcej pod obchodným menom BARBARA Slovensko, s.r.o.).

4. Podľa názoru správneho súdu žalobkyňa nepreukázala splnenie zákonných podmienok pre nárok na odpočítanie DPH z predmetných zdaniteľných obchodov za zdaňovacie obdobie marec 2013.

5. Žalobkyňa predovšetkým namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia správcu dane, ako aj žalovaného z dôvodu, že v nich absentujú identifikačné údaje týkajúce sa faktúr vystavených dodávateľom Hydina Slovensko, s. r. o., pre žalobkyňu v zdaňovacom období marec 2013. Krajský súd zhodne s názorom žalovaného konštatoval, že predmetný nedostatok nemá za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutí správcu dane a žalovaného. V protokole správcu dane č. 100074594/2017 zo dňa 16.01.2017 na strane č. 11 sú tieto dodávateľské faktúry uvedené s údajmi čísla faktúr vystavených dodávateľmi, internými číslami faktúr u žalobkyne, druhom tovaru, jeho množstvom, údajom o základe dane, ako aj o výške DPH. Ide o 5 faktúr vydaných dodávateľom žalobkyne za obdobie od 05.03.2013 do 28.03.2013. Tieto údaje boli žalobkyni nesporne známe a absencia týchto údajov v napadnutom rozhodnutí žalovaného, ako aj rozhodnutí správcu dane nemohla mať za následok poškodenie subjektívnych práv žalobkyne.

6. Žalobkyňa v podanej žalobe namietala nedodržanie procesnej lehoty daňovej kontroly na jej vykonanie v zmysle § 46 ods. 10 Daňového poriadku. Konštatovala, že od začatia daňovej kontroly dňa 29.03.2013 do jej ukončenia dňa 18.01.2017 trvala daňová kontrola viac ako 3,5 roka. Z obsahu administratívnych spisov žalovaného a správneho orgánu prvej inštancie krajský súd zistil, že pri výkone predmetnej daňovej kontroly nedošlo k porušeniu § 46 ods. 10 Daňového poriadku. Predmetná daňová kontrola bola začatá dňom 29.05.2013 a bola ukončená dňom 05.01.2017 doručením protokolu o daňovej kontrole žalobkyni. Výkon daňovej kontroly bol prerušený v období od 18.02.2014 do 09.11.2016. Po vylúčení doby prerušenia daňovej kontroly celková doba výkonu daňovej kontroly neprekročila jeden rok.

7. Ako nedôvodnú správny súd vyhodnotil žalobnú námietku, podľa ktorej k prerušeniu daňovej kontroly u žalobkyne došlo bez objektívnych dôvodov v zmysle § 61 Daňového poriadku. Dôvodom prerušenia daňovej kontroly u žalobkyne bolo paralelné vykonávanie daňových kontrol v spoločnostiach zúčastnených v preverovanom obchodnom reťazci subjektov. V rámci týchto daňových kontrol boli realizované dožiadania zaslané v rámci medzinárodnej výmeny informácií. Do ukončenia týchto daňových kontrol, ktorých výsledky a závery použil správca dane pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na odpočítanie dane. Preto správca dane mohol pokračovať v daňovej kontrole žalobkyni až po ukončení daňových kontrol v spoločnostiach zúčastnených v obchodnom reťazci. Na konštatovaní o dôvodnosti prerušenia daňovej kontroly u žalobkyne nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že správca dane prerušil daňovú kontrolu rozhodnutím zo dňa 18.02.2013, pričom dôvody na prerušenie daňovej kontroly jej boli v písomnej podobe doručené až dňa 19.03.2014. Pokiaľ správca dane mal vedomosť o dôvodoch prerušenia daňového konania z interných informačných systémov, je potrebné hodnotiť jeho postup ako súladný s § 61 Daňového poriadku.

8. Podľa názoru krajského súdu nemožno súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že z napadnutého rozhodnutia žalovaného nevyplývalo, či a akým spôsobom sa správca dane zaoberal dôkazmi predloženými žalobkyňou, a to dodacími listami alebo CMR dokladmi, ktoré mali preukazovať dodanie tovaru. Žalovaný sa k tomuto tvrdeniu ako odvolacej námietke vyjadril v poslednom odseku na strane 16 svojho rozhodnutia, keď konštatoval, že žalobkyňa predložila spomínané doklady vo vyrubovacom konaní a žalovaný spolu s pripomienkami a vyjadrením žalobkyne protokol z daňovej kontroly prerokoval so žalobkyňou na ústnom pojednávaní dňa 24.03.2017. Po preverení týchto dôkazov dospel k záveru, že nepostačujú na preukázanie opodstatnenosti uplatneného odpočítania dane.

9. Žalobkyňa v podanej žalobe poukázala na konštatovanie žalovaného o získaní neoprávnenej daňovej výhody daňovými subjektmi Podtatranská hydina, a.s., a Hydina Slovensko, s.r.o. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala, že ak sa v tomto zmysle jednalo o podvodnú transakciu, nebola to žalobkyňa, kto

by mal z nej akýkoľvek prospech, resp. žeby žalobkyňa získala v tejto súvislosti daňovú výhodu. Správny súd k tomu uviedol, že úlohou správcu dane a žalovaného nebolo posúdiť, či žalobkyňa z dodania sporného tovaru získala daňovú výhodu, ale skúmať, či žalobkyňa splnila zákonné podmienky pre odpočítanie DPH.

10. Žalobkyňa vytýkala žalovanému, že nesprávne posúdil platnosť právnych úkonov - dodanie tovaru v preverovanom reťazci daňových subjektov. Podľa žalobkyne za simulovaný právny úkon možno považovať výlučne objednanie tovaru spoločnosťou Slovakia Farma, s.r.o., pretože tento právny úkon nebol reálny, predmetný tovar v skutočnosti objednával MVDr. T. V., ktorý nebol štatutárnym zástupcom spoločnosti Slovakia Farma, s.r.o. Vo vzťahu medzi spoločnosťou Podtatranská hydina, a.s., a Hydina Slovensko, s.r.o., resp. Hydina Slovensko, s.r.o., a žalobkyňou však už nešlo o žiadny zastretý právny úkon a išlo o štandardné kúpne zmluvy platne uzavreté. S poukazom na § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 446 Obchodného zákonníka žalobkyňa konštatovala, že spoločnosť Podtatranská hydina, a.s., k predmetnému tovaru vlastníctvo v občiansko-právnom zmysle nadobudla. K uvedenej argumentácii krajský súd uviedol, že úlohou správcu dane, žalovaného a v súdnom konaní ani správneho súdu nebolo posudzovať charakter právneho úkonu, na základe ktorého mala obchodná spoločnosť Slovakia Farma, s.r.o., nadobudnúť tovar od poľského dodávateľa, ale skúmať, či žalobkyňa splnila zákonné podmienky pre priznanie práva na odpočítanie DPH na základe predmetných faktúr v zdaňovacom období marec 2013.

11. Žalobkyňa v žalobe citovala rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 3Sžf/1/2011, rozsudky Súdneho dvora EÚ z 12. 01. 2006 v spojených konaniach C-354/03, C-355/03 a C-484/03, ako aj uznesenie Súdneho dvora EÚ č. C-33/13 zo dňa 06. 02. 2014 bez toho, aby konkretizovala, ktoré právne názory Najvyššieho súdu SR a Súdneho dvora EÚ uvedené v týchto rozhodnutiach sú v jej prospech, t. j. že zdôvodňujú jej nárok na odpočítanie dane zo sporných obchodov. Nie je úlohou krajského súdu, aby na základe holej citácie judikatúry Súdneho dvora EÚ a Najvyššieho súdu SR v prospech žalobkyne vyhládaval právne závery podporujúce argumentáciu žalobkyne v súdnom konaní. Napriek tomu správny súd je toho názoru, že právne závery uvedených rozhodnutí Súdneho dvora EÚ na obchody uzavreté medzi dodávateľom Hydina Slovensko, s.r.o., a žalobkyňou nedopadajú. Boli by aplikovateľné iba v prípade, ak by žalobkyňa preukázala reálne uskutočnenie ňou deklarováných obchodov a zároveň by bola nespochybniteľná dobrá viera žalobkyne a jej dobromyseľnosť vo vzťahu k jej dodávateľovi. Judikatúra Súdneho dvora EÚ vo veciach DPH totiž zohľadňuje požiadavku, aby daňový subjekt vyvinul maximálne možné úsilie na preverenie svojho obchodného partnera tak, aby mu nebolo možné vytknúť zanedbanie potrebnej dobromyseľnosti, dôslednosti a prezieravosti. Daňový subjekt môže voľne vstupovať do obchodno-právnych vzťahov v rámci realizácie svojho práva na slobodné podnikanie, ale pri výbere obchodných partnerov a následných vstupoch do obchodno-právnych vzťahov si musí byť vedomý potreby vlastnej právnej ochrany pre daňové účely, vrátane nároku na odpočítanie DPH. V tomto smere žalovaný vo svojom rozhodnutí správne poukázal na závery Najvyššieho súdu SR v jeho rozsudku č. k. 4Sžf/1/2016 zo dňa 07.03.2017, podľa ktorých štatutárny orgán spoločnosti musí mať nielen dostatočné informácie o obsahu a rozsahu zdaniteľných obchodov so svojimi obchodnými partnermi, ale aj zvažovať možné riziká z tohto obchodovania, pričom poukazuje na limity obozretnosti podnikateľa. Najvyšší súd SR v tomto rozsudku zdôraznil povinnosť obozretného prístupu k vzniku zdaniteľných súkromno-právnych vzťahov, najmä povinnosť zaobstarať si a zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa zdaniteľného obchodu.

12. Správny súd akceptoval záver správcu dane a žalovaného, ktorí v súvislosti s predmetným preverením nespochybnili dodanie tovaru žalobkyňi, ani nespochybnili existenciu tovaru, no spochybnili jeho dodanie v rozsahu a za podmienok, ako to žalobkyňa deklarovala spornými faktúrami vystavenými jej dodávateľom Hydina Slovensko, s.r.o. Zákonné podmienky, ktorých splnenie zakladá platiteľovi právo na odpočítanie dane, totiž nemôžu spočívať len vo formálnom deklarovaní - predložení dokladov s predpísanými náležitosťami. Iba v prípade preukázania splnenia hmotno-právnych podmienok môže odberateľovi vzniknúť právo na odpočítanie dane.

13. O trovách konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods.1 S.s.p. tak, že účastníkom konania právo

na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

14. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa ako sťažovateľka v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), písm. g) a písm. h) S.s.p., ktorou sa domáhala, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

15. Sťažovateľka primárne namietala, že správny súd porušil zákon tým, že jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázala na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že správny súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z písomného vyjadrenia žalovaného k správnej žalobe zo dňa 20.09.2017, v ktorom sa žalovaný vyjadril k jednotlivým žalobným dôvodom. Uvedené vyjadrenie žalovaného nebolo pred rozhodnutím krajského súdu o veci doručené sťažovateľke, ktorá sa tak nemala možnosť oboznámiť s podstatou procesnej obrany žalovaného a nemohla na túto akýmkoľvek spôsobom reagovať. Podľa názoru sťažovateľky tým došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V nadväznosti na uvedené dala do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 335/2006 zo dňa 30.10.2007 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/209/2014 z 28.08.2014 ako i rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (vo veci Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike z 27.04.2010 a vo veci Mantovanelli proti Francúzsku z 18.03.1997).

16. V ďalších bodoch kasačnej sťažnosti namietala, že nepriznanie práva na odpočítanie DPH v tomto prípade nesúviselo s rozsahom jej dôkaznej povinnosti, ale z iných skutočností, ktoré zistil správca dane v rámci vlastného preverovania iných daňových subjektov. Sťažovateľka namietala aj absentovanie údajov o faktúrach, ktorých sa konanie týkalo.

17. Sťažovateľka ďalej namietala odôvodnenie krajského súdu vo vzťahu k dĺžke daňovej kontroly. Podľa jej názoru je odôvodnenie krajského súdu nepostačujúce a neúplné. Z dôvodu, že krajský súd sa odmietol zaoberať väčšinou právnej argumentácie obsiahnutej v napadnutých rozhodnutiach správnych orgánov s odôvodnením, že posudzovať tieto skutočnosti aj tak nebolo úlohou správnych orgánov, bolo podľa názoru sťažovateľky odňatie možnosti konať pred súdom.

18. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľka namietala, že správny súd sa v rozhodnutí odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu ako aj od rozhodnutí Európskeho súdneho dvora.

19. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe a zdôraznil, že v danej veci nezistil pochybenie správcu dane v postupe, ani iné porušenie zákona. Žiadal preto, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu a po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený 30. júna 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

21. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na

to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

22. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

23. Podľa § 106 ods. 1 S.s.p., ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe. Žalobca sa k nim môže vyjadriť v lehote určenej správnym súdom.

24. Podľa § 106 ods. 2 S.s.p. k vyjadreniu žalobcu sa môžu účastníci konania vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. Na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať, o čom účastníkov konania poučí.

25. Kasačný súd na úvod uvádza, že vyššie citovaný článok 48 ods. 2 Ústavy SR predstavuje princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý možno v zmysle uvedeného článku rozčleniť na 1) právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a 2) právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Princíp kontradiktórnosti súdneho konania je z hľadiska systematického súčasťou práva na spravodlivý proces, ktoré spolu s právom na prístup k súdnej a inej právnej ochrane tvorí ucelený systém práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré je zaradené do druhej hlavy siedmeho oddielu Ústavy SR. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 14/2001 z 23. augusta 2001, sp. zn. II. ÚS 132/2002 z 13. novembra 2002, sp. zn. III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007 a pod.).

26. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že správny súd výzvou zo dňa 28.08.2017 (č. I. 28) zaslal žalovanému rovnopis žaloby na vyjadrenie. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 20.09.2017 (č. I. 41). Správny súd následne dňa 22.03.2018 vyhlásil rozhodnutie vo veci samej - rozsudok bez toho, aby predmetné vyjadrenie žalovaného k žalobe bolo žalobkyni - sťažovateľke doručené.

27. Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ako súčasť práva na spravodlivý proces. Keďže v danej veci vyjadrenie žalovaného k žalobe nebolo doručené sťažovateľke, táto tak nemala možnosť relevantným spôsobom reagovať na zásadné skutkové otázky žalovaným prezentované v príslušnom vyjadrení k žalobe. Treba teda konštatovať, že konanie pred správnym súdom nebolo možné považovať za spravodlivé.

28. V tejto súvislosti dáva kasačný súd do pozornosti aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 27. apríla 2010 v prípade Hudáková proti Slovenskej republike, v ktorom bolo poukázané na to, že princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane (napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, z 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I).

29. Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj oboznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (por. Nideröst-Huber,

citované vyššie, ods. 24).

30. Význam uvedenej požiadavky spočíva v potrebe zabezpečenia, aby procesné strany mali vieru vo výkon spravodlivosti a aby im nebola odopretá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu. Bolo povinnosťou správneho súdu, aby pred svojím rozhodnutím v konaní, v ktorom rozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle § 106 ods. 1 S.s.p., poskytol sťažovateľke možnosť vyjadriť sa k písomnému podaniu žalovaného. V tejto súvislosti kasačný súd uvádza, že podľa § 106 ods. 1 S.s.p. platí, že ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe. To však nemožno chápať tak, že pôjde o rozhodnutie vo veci samej po jej meritórnom prejednaní hoci bez nariadenia pojednávania, ale pôjde najmä o odmietnutie žaloby, alebo zastavenie konania. Pokiaľ teda bude správny súd rozhodovať vo veci bez nariadenia pojednávania, bude povinný poskytnúť účastníkom konania možnosť vyjadriť sa k písomným podaniam ostatných účastníkov.

31. Kasačný súd preto dospel k záveru, že v predmetnej veci správny súd porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľke, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Z uvedených dôvodov kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

33. S ohľadom na uvedené závery kasačný súd nie je nateraz oprávnený posudzovať spornú otázku z vecného hľadiska. Vecné posúdenie, vzhľadom na to, že sťažovateľke nebolo umožnené zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovaného zo dňa 20.09.2017, by bolo predčasné, kasačný súd by vec posudzoval namiesto správneho súdu a tým by účastníkov konania pripravil o posúdenie veci nižšou súdnou inštanciou.

34. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude doručiť sťažovateľke vyjadrenie žalovaného zo dňa 20.09.2017 a v zmysle § 106 ods. 1 S.s.p. umožniť jej sa k nemu vyjadriť v lehote určenej krajským súdom. Ustanovenie § 106 ods. 2 S.s.p. tým nie je dotknuté. Následne krajský súd vo veci opätovne rozhodne. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p. správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí (§ 175 ods. 1 S.s.p.).

35. Záverom kasačný súd uvádza, že totožnou právnou otázkou totožných účastníkov sa už zaoberal vo svojich rozsudkoch č. k. 5Sžfk/45/2018 zo dňa 30.05.2019 a č. k. 8Sžfk/5/2019 zo dňa 22.08.2019, pričom dospel k totožnému záveru.

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.